

*Školní časopis ZŠ Vidče
aneb
ohlížíme se za 1. pololetím
školního roku 2011/2012*

březen 2012

Co se daří prvňáčkům

Co se daří v tomto školním roce nejlépe? Pro někoho těžká otázka, pro 27 prvňáčků však téma na dlouho. Vždyť každé písmenko je velký úspěch, a to, že již čteme věty, je úžasné. Nezapomenutelných zážitků je celá kupa. Někdo si nejraději vzpomíná na začátek školního roku se spoustou dárečků, nebo na zájezd do ZOO Lešná, kam se jelo společně se spolužáky z 9. tř. Jinému se líbí obědy, paní kuchařky, učitelský sbor, učební předměty, některé vyučovací metody, přestávky trávené v tělocvičně, družina. Někomu utkvěla v paměti netradiční besídka v restauraci Miláno nebo zájezd na Pustevny, kde jsme obdivovali ledové sochy. Velkým zkušebním kamenem byl kurz plavání. I tady se můžeme chlubit úspěchy. Skutečným úspěchem je, že máme na svém prvním pololetním vysvědčení samé jedničky.

Anička Čubová

Venda Holišová

Venda Holišová

Kája Jasná

Kája Jasná

Renča Jaskulová

Lukáš Novák

Kája Jasná

Renča Jaskulová

Rozárka Stodůlková

Ze života dětí 2. třídy

Do 2. třídy nás chodí 21 dětí, jsme dobrá parta tvořená 12 chlapci a 9 děvčaty. Umíme být hodní, ale někteří umíme i zazlobit. V tomto školním roce jsme toho prožili už opravdu hodně. Samozřejmě hlavní náplní naší činnosti je učení, ale i to může být doplněno a zpestřeno různými zábavnějšími aktivitami.

Zajeli jsme si do ZUŠ v Rožnově pod Radhoštěm na výchovný koncert, který se jmenoval Oslava na statku. Navštívili jsme Beskydské divadlo v Novém Jičíně, kde jsme zhlédli nádhernou pohádku: Zimní příhody včelích medvídků.

Návštěva muzea v zámku Kinských ve Valašském Meziříčí na lektorské programy Vyprávění ptačí babičky a Méd'a z Brodské se nám také velmi líbila. Rádi chodíme na besedy o knížkách do naší knihovny.

Nezapomínáme ani na sport, v listopadu jsme jezdili bruslit na zimní stadion do Rožnova, v lednu jsme neopomněli dojet na Pustevny na ledové sochy, ale vzali jsme s sebou i boby a klouzáky a vyřádili se na sněhu. V únoru začneme jezdit na plavání.

V prvouce jsme se učili i o lidském těle a správné životosprávě. Toto téma nás motivovalo k práci na projektu „Zdravá svačinka“. Zúčastnily se všechny děti a to velmi zodpovědně, jedna svačinka byla zdravější než druhá, nechybělo ovoce ani zelenina.

Další téma z prvouky „Zima v naší vesnici a zvířátka u krmelce“ jsme se také vydali naučit a zkusit si na vlastní kůži. Pozorovali jsme zimní krajinu a zvířátkům do krmelce zanesli spoustu dobrot – kaštiny, tvrdé pečivo, jablka, mrkev, seno a zrníčka pro ptáčky.

A už se těšíme, co všechno ještě stihneme do konce školního roku!

2. třída s p. uč. Vladěkou Slámovou

Klárka Cábová

Zdravé jídlo

Byla středa. Měli jsme prvouku. Do školy jsme si měli přinést zdravé jídlo. Někdo si přinesl mrkev, jablko, kiwi, někdo zase mandarinku, actimel, tmavé pečivo. Jídlo jsme si vyfotili a pak jsme si ho snědli.

Martin Buberník, 2.tř

Kristýna Cábová

Ohňostroj

Na Silvestra jsem se dívala na ohňostroj. Nebe celé svítilo. S kamarádem jsem běhala po zahradě. Psi štěkali, protože se báli. Všude duněly petardy.

Kristýna Cábová, 2. tř.

Letos byl krásný Silvestr. Šli jsme na náš kopec. Pouštěli jsme tam s rodinou petardy. A pak jsme jeli na další ohňostroj do Zubří. Moc se mi to líbilo a mám z toho velký zážitek.

Tom Knébl, 2. tř.

Miša Urbanová

V lese

Šli jsme do lesa. 26. ledna jsme šli se školou do lesa na procházku. Všude byl sníh a vypadalo to tam hezky. Donesli jsme se spolužáky rohlíky, mrkvičky a žaludy do krmelce. Pak jsme se vrátili zpátky do školy.

Adam Vaculín, 2. tř.

V pátek jsme šli s naší třídou do lesa, abychom donesli zvířátkům nějaké dobroty. Šli jsme asi půl hodiny, až jsme přišli ke krmelci. Všichni společně jsme do krmelce a do dřevěného korýtka nasypali krmení, které jsme s sebou přinesli. Některé děti přinesly zvířátkům jablíčka, kaštiny a žaludy. Já jsem donesla mrkev, seno a oříšky pro veverky. Výlet se mi moc líbil.

Veronika Malinová, 2. tř.

Verča Malinová

Jak se nám líbí ve 3. třídě?

V tomto školním roce se nám líbila návštěva divadla v Novém Jičíně a to představení Ferda Mravenec, ve kterém se nejen hodně zpívalo, ale také tančilo.

Taky jsme si byli zabruslit na zimním stadionu v Rožnově p. R., kde nás učil bruslit pan instruktor a brzy nám to všem parádně bruslilo.

Před Vánoci jsme si pro rodiče přichystali besídku. Nacvičili jsme si divadelní představení O ztraceném koťátku a O narození Ježíška a krásné vánoční koledy. Ještě před tím jsme si ale museli vyrobit ve výtvarné výchově masky, aby bylo představení co nejlepší. Pak už stačilo jen nachystat občerstvení pro rodiče a besídka mohla začít. Oblékli jsme si masky a kostýmy a zahráli obě pohádky. Nejhezčí kostým měl Honza Lacina, protože vypadal jako opravdový Josef. Pásmo bylo ještě doplněné o básničky a písničky nás všech. Rodičům se besídka moc líbila a my jsme si to taky náramně užili.

Když nám v lednu napadl sníh, vydali jsme se bobovat na nedaleký kopec. Uspořádali jsme taky závody v jízdě z kopce a my si náramně užili čerstvého sněhu.

Taky se nám moc líbila výroba pozvánek a plakátů ve slohu, projekt My family v angličtině a spousta hezkých výrobků a obrázků, které jsme zvládli ve výtvarné výchově. Toto pololetí se nám moc líbilo a doufáme, že v tom příštím se nám bude také tak dařit.

žáci 3. třídy

Pohádka o myšce

Byla jednou jedna myška jménem Ryška. Co to bylo za myšku? Myška, panovačná jako šiška. Myška Ryška, panovačná šiška, měla velké trápení. „Koho já si vezmu? Musím se vdát do podzimu.“ A tak myška Ryška si šla koupit do obchodu s názvem „Mladá myší móda“ krásnou růžovou stuhu. Paní prodavačka říká: „Prosím, dvacet pět myších penízků.“ „Tady jsou, paní prodavačko.“ Jen co to dořekla, hned běžela domů. Uvázala si mašličku na ocásek a hned se začala procházet po své zahradě.

Druhý den zaslechla nějaké: „Iá, iá.“ Myška se koukla z okna a tam stál oslík. „Co tady děláš, oslíku?“ „Přišel jsem na námluvy. A moc se mi líbí stuha na tvém ocásku. Zapomněl jsem se představit, jsem oslík Lojzík. A moc se mi líbí motýlci.“ „To mně ne. A stejně tě nechci!“ řekla myška. „A běž už, ať mi neponičíš zahrádku.“ Oslík se svěšenou hlavou odešel. Zato myška byla hrdá na to, jak ho odmítla.

Bylo už září, ale myška zatím neměla žádného ženicha. Jednoho dne přišel krásný Karel. Kdo to byl? Kocour! Myšce se Karel strašně líbil. A tak byla svatba. Kocour Karel se pořád olizoval. A najednou po myšce skočil! Myška naštěstí stihla utéct.

A jaké z toho plyne ponaučení? Ten, kdo je hezký, nemusí být hodný.

Vendula Škařupová, 3. třída

Tesař a vodník

Jednoho slunného dne šel tesař Hanuš do lesa kácet stromy. Byl krásný a parný den, takže byl Hanuš brzy unavený. Šel si tedy odpočinout a sníst si svačinu. „Ach, vždyť toho musím ještě tolik skácet!“ povzdechl si Hanuš. Chtěl si lehnout, ale sekera mu spadla do rybníka. Najednou se z rybníka vynořil vodník. Usmíval se a v ruce držel Hanušovu sekeru. Nevypadal vůbec, že by se na Hanuše zlobil, že mu spadla sekera do jeho rybníku.

Naopak. Vypadal velmi přátelsky. Hanuš byl šťastím bez sebe, když mu vodník podal sekeru. „Děkuji, že jsi mi podal mou sekeru a tady máš za to buchtu,“ řekl Hanuš a podal vodníkovi buchtu. „Jsi moc hodný, Hanuši,“ odpověděl vodník, „a za tu buchtu ti tady dávám zlatou sekeru.“

Hanuš se vrátil domů celý šťastný. Byl z něj nejbohatší tesař na světě.

Kateřina Fryšarová, 3. třída

Jak se líbí ve škole čtvrtákům?

Ve škole se mi moc líbí, protože se dozvím, co mě zajímá. A asi máme tu nejlepší učitelku. A já si myslím, že tu mám aspoň pár kamarádek .....

Natálie Kočíbová

Nejvíce mě baví výtvarná výchova a pracovka. Baví mě, jak hrajeme hry v ČJ. Mám ráda, jak píšeme v přírodopise písemky a jak dostanu jedničku. V matematice mě baví počítání a zaokrouhlování. Když máme tělocvik, tak hrajeme vybíjenou. V přírodopise také děláme projekty a v ČJ nám paní učitelka nedává moc úkolů a to je dobré.

Tereza Baslová

Co oceňují po 1. pololetí pátáci ?

Na prvním pololetí se mi líbilo, že jsme jezdili na výlety. Nejlepší byl výlet do Prahy. Taky se mi líbí, že v hodinách vlastivědy a přírodovědy děláme projekty o zvířatech a zemích. Je dobré, že máme nový předmět informatiku, v tomto předmětu se učíme nové věci s počítačem.

Matěj Kapoun

Ve škole mě asi nejvíce baví, když jdeme do počítačové učebny nebo když hrajeme v tělocviku nějaké míčové hry. Baví mě to, protože si myslím, že mám na míčové hry talent. Kromě toho mě ještě ve škole baví hudebka, výtvarná výchova, pracovní činnosti, vlastivěda, přírodověda a někdy čeština....

Hlavně mě baví, když si hrajeme o přestávkách.

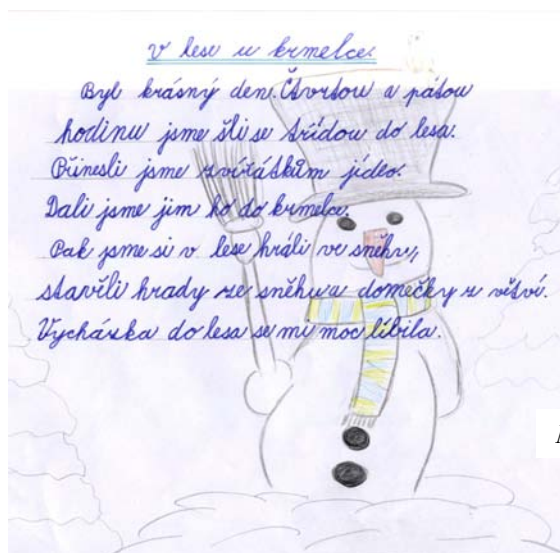
Adéla Stodůlková

V prvním pololetí na mě udělala dobrý dojem informatika. Pracuje se při ní na počítači... Ostatní předměty jsou taky fajn. Líbí se mi přírodověda, protože mám ráda přírodu. Do školy chodím ráda, dostávám totiž samé jedničky.

Radka Jaskulová

V prvním pololetí se mi hodně podařilo a moc jsem si také některé vyučovací hodiny oblíbila. Třeba se mi povedlo napsat pár pěkných slohů a také nasbírat pěkné známky. Hodně jsem si oblíbila hodiny matematiky, tělocvik, ale také mě začal bavit český jazyk. Jeli jsme i na pár hezkých výletů. Doufám, že se mi i ve druhém pololetí bude dařit.

Kamila Smutková

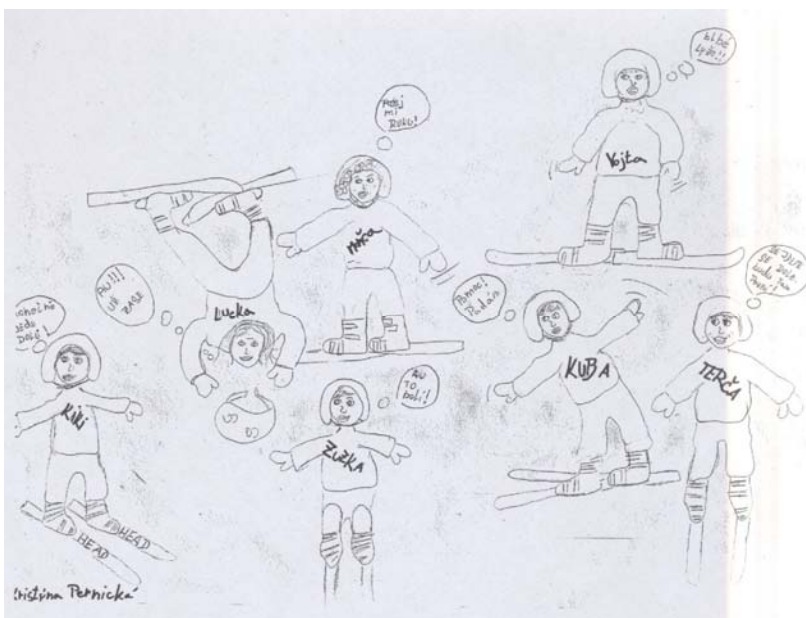

Martin Buberník, 2. třída

1. pololetí v 6.třídě

Tak už je to tu zas. V ruce svíráme pololetní vysvědčení a to je znamení, že je za námi pět měsíců ve škole. Za tu dobu jsem si my šestáci na vlastní kůži zkusili, co to znamená přejít na 2.stupeň (více předmětů, učitelů, více požadavků, přísnější klasifikace).

Ale kdo by si myslel, že jsme se jenom učili a mučili, to by se hodně spletl. Byli jsme účastníky několika krásných akcí! Nejdříve jsem si protáhli svá těla na sportovním dnu, poté jsem navštívili

hvězdárnu ve Valašském Meziříčí, zasoutěžili si na bowlingu, šli jsem po stopách Karla IV. v Praze, a dokonce jsem jeli na lyžařský kurz, který se většinou absolvuje až o rok později. Bylo to 5 úžasných dnů na zasněžených sjezdovkách na Horní Bečvě.

Kdo lyžovat do té doby neuměl, mohl se po pár dnech pochlubit svými prvními lyžařskými úspěchy.

Všichni pevně doufáme, že 2. pololetí bude také tak příjemné a okořeněné akcemi velkými i malými.

Předem za ně DÍKY.

Kristýna Pernická, 6. třída

za 6. třídu Lucka Polášková

1. pololetí v 7. třídě

Toto pololetí bylo pro nás všechny velmi záživné. Když pomíneme povinné učení, zkoušení a písemky, zjistíme, že říjnový výlet do Prahy, program Habsburská Vídeň a lyžařský výcvik byly pro nás velkým přínosem a většina z nás si odnesla spoustu nových zážitků a vzpomínek, jak jsme bydleli na chatách na lyžařském výcviku, také nám zůstane v paměti dlouhá cesta do Prahy a nebo

vzpomínky

z vánočních trhů ve

Vídni. Stejně si

myslím, že „lyžák“

bylo pro všechny to

nejlepší, co nás

mohlo v tomto

pololetí potkat.

Přece jen Praha ani

Vídeň na týdenní

pobyt na Horní

Bečvě nemá. Na

odpoledne strávená

na sjezdovkách,

večery na chatách,

velmi často i ve

sněhu před chatami budeme dlouho vzpomínat. Co k tomu říct? Snad jen to, že nikdo na letošní lyžák nezapomene a na naše excelentní běžkaře bratry Kubjátovy už vůbec. ☺

Andrea Mičolová, 7. třída

za 7.třídu I. Fabiánová

Had

Kdysi dávno had ještě měl nohy. Uměl skákat, chodit a běhat. Jednou se dva hadi domluvili, že spolu uloví myš. První had myš nahnal k puse tomu druhému, ten otevřel ústa. A místo aby myš zakousl, tak ji celou spolkl. První had se rozhněval, že myš spolkl a že ho zradil. Ale ten druhý nechtěl myš vyplivnout. Tak si šel stěžovat k bohu zrady. Ten hada potrestal tak, že mu zmizely nohy.

Od té doby každý had, který je lstivý, nohy nemá.

Když někdo zradí a díky tomu něco získá, stejně špatně dopadne.

E. Večerková se spolužáky ze 7. tř.

A. Křenkovou a D. Malinou

1. pololetí pohledem 8. třídy

Kdybych měla vybrat jeden nejlepší zážitek naší třídy za první pololetí školního roku, asi bych se nemohla rozhodnout. Každý den ve škole je pro nás novým, neopakovatelným zážitkem. Od 1. září k nám přibyli dva noví žáci – Dája Hladká a Lukáš Stodůlka. Brzy k nám zapadli, jako bychom se znali odmalička. Všichni jsme si uvědomovali, že letos se nám už píšou známky na přijímačky, a proto jsme se snažili. Někteří méně a někteří více. Ale co by to bylo za školu, kdybychom se i nebavili? Proto jsme si v říjnu vyrazili zahrát bowling do Rožnova. Většina jela autobusem, ale malou skupinku holek svezla p. učitelka Kovářová. Nemyslím si, že na tuto jízdu někdy zapomeneme. Hodinu jsme z Vidče do Rožnova autem snad nikdy v životě nejely. Rozhodně to však bylo příjemné odpoledne. Stejně tak jsme si všichni užili jednodenní výlet do Vídně za historií. Vídeň byla úžasná a nálada celý den výborná. Určitě budeme ještě dlouho vzpomínat na zdobená historická muzea, skvělého a znalého průvodce, který měl nezvyklé, avšak vtipné názvy pro různé věci, ale i na svítilny a blikající „santa“ čepičky, prodávající se spolu s punčem na vánočních trzích.

Myslím, že mluvím za celou třídu, když řeknu, že tento půlrok byl jedním z nejlepších. Učit jsme se museli, ale zábava se v přiměřeném množství dá užívat i ve škole. Doufám, že druhá polovina školního roku bude přinejmenším stejně tak dobrá, jako byla tato.

Eva Petruželová

Alena Mičkalová, 7. třída

Jak probudit spící rodiče

Plížím se po schodech
s kladívkem v ruce,
beru za kliku,
maminko, vzbud' se !

I kdybych na zeď
přibila slona,
od vzbuzení spáčů
dělí mě (snová) clona.

A tak zapínám pračku
pod záminkou praní,
sjíždím pak ze schodů
s pomocí saní.

Vysávám v pokojích
a pouštím myčku,
rodiče přesto spí
jen v lehkém tričku.

Jdu tedy k sousedům
půjčit si bicí,
hrajú jak o život,
jsem dívkou-lvicí.

Bicí nezabírá,
sáňky se rozpadly,
mě nové způsoby
buzení napadly.

Nevidím, neslyším,
jdu séci trávu,
možná by pomohlo
přivést sem krávu.

Zvuk sekačky rodičům prospívá,
naděje vzbuzení je opět mizivá.
Jdu zavřít okno, už přece neseču,
dveřmi sem cikády rychle dovlču

I tento hmyz rázem ztichl,
naděje už žádná není,
a já vzdávám
rodičů mých probuzení.

Sil k přípravě snídaně jsem pozbyla,
varná konvice mě však spasila.
Vůně čaje postupně sílí,
k nosům mých rodičů se schodištěm chýlí.

Od rána se snažím.
Rodiče jsou z ničeho nic vzhůru.
Vůně jídla mě přechytračí!
Díků za snídani sklízím fůru.

Žádný hluk, ani hromadné
ničení se nekoná,
stačí je pár lístku čaje
míchat pozvolna.

Od rodičů slyším
slova plná díků,
jak se budou snažit
vstávat „bez budíků“.

Karolína Smutková z 8. třídy tuto báseň složila
do literární soutěže nakladatelství Fragment

Kristýnka Mandulová, 1. třída

Za dveřmi je jen tma

Když jsem byla malá, měla jsem strach z toho, co neznám. Večer jsem ležela v posteli a bála se jen vystrčit ruku zpod peřiny, protože v místnosti nebylo vidět a já jsem nikdy neměla jistotu, že na mě něco vybafne. Mnohokrát, když se mi v noci chtělo na záchod, jsem nešla, abych nemusela čelit tmě. Maminka mi domlouvala, že není čeho se bát, ve tmě prý nic není, ale já jsem si to "nic" neuměla představit. Vždy někde něco je. Občas jsem svůj strach dokázala potlačit, ale to jen vyvolávalo noční můru o dveřích s kovovým rámem. Ve snech jsem byla zvědavá. Chtěla jsem vědět, co za těmi dveřmi je, ale nikdy jsem je neotevřela. Nemohla jsem. Podvědomí mě vždy vzbudilo, protože někde uvnitř mě samé jsem si představovala velké zvíře, čekající na okamžik, kdy chytnu kliku a vypustím ho. S přibývajícimi roky mi pomalu docházelo, že za dveřmi žádná obluda není. Měla jsem jiné starosti. Na nějakou noční můru s dveřmi jsem si málokdy vzpomněla. Dnes se bojím pavouků a toho, že bych někdy měla být bez rodiny, což se doufám nestane. Víím, že ty dveře by mi nikdy neublížily, jen mi chtěly ukázat, proč se nemusím bát tmy. A za těmi dveřmi opravdu byla jen ta tma.

práce Evy Petruželové z 8. třídy
ze školního kola Olympiády z českého jazyka

Anna Křenková , 7. třída

Vánoční vystoupení 2011

Když jsme loni v říjnu zjistili, že se „vánoční galerie“, která je již na škole tradicí, ruší, vůbec se nám to nelíbilo. Rozčílilo nás, že se jednalo „o nás bez nás“. A tak jsme vzali dějiny do svých rukou.

Vánoční vystoupení jsme viděli už 8krát a nikdy se nám to nezdálo těžké. Přece i my umíme vybrat písničky a říci pár slov. Naše rozhodnutí mělo být překvapením pro pana ředitele, učitele i spolužáky. A to jsme ani netušili, jaké překvapení jsme připravili sami sobě.

Už naše první sešlost ukázala, že každý z nás by mohl nacvičit své vlastní „vánoční vystoupení“. Každopádně jsme neměli všichni stejný názor. Vzduchem létaly názvy písniček od posvátné „Tiché noci“ přes „Ladovskou zimu“ až po „Vánoce, vánoce přicházejí“. I když to nebylo lehce, nakonec jsme se sjednotili a od každého vzali trochu.

A tak jsme trénovali, trénovali a trénovali, až přišel ten den „D“. Ráno jsme přišli v celé své parádě, nachystaní doladit poslední nedostatky. Říká se, že když se generálka nepodaří, s vystoupením to bude naopak. Při zkouškách jsme zjistili, že jen písničky nestačí, a musíme je prokládat texty.

Když se jídelna začala plnit, došlo nám, že to není taková legrace, jak jsme si stále mysleli. „Nervozita musí jít stranou,“ řekli jsme si a nastoupili. Vystoupení, na jehož nácvičku jsme tak dlouho pracovali, bylo za pár chvil za námi. Těšil nás úsměv na tvářích diváků i potlesk. Připadali jsme si jako celebrity. Vždyť v záři reflektorů nejsme každý den. ....

Na našem úspěchu se podílely paní učitelky Eva Mandulová a Markéta Hauserová.

V knihovně

Otáčím se dokola v místnosti plné knih. V policích se kupí jedinečné příběhy. Lákají svými obaly, názvy. Některé jsou tak známé, že ani upoutávat pozornost nemusí, a tak se jenom pyšně vystavují na svých místech. Jsem v knihovně. Mohla bych taky říct, že je to ráj čtenářů. Vždyť ty knížky jsou tu pro ně. Knížka nemusí mít krásně načesané vlasy, podle poslední módy. I spousta lidí tvrdí, že nehodnotí ostatní podle toho, jak vypadají, ale záleží na tom, že na obálce je roztomilé koťátko. Jde o to, že když čtenář otevře knížku,

začte se do ní, rozzáří se mu oči a už nevnímá nic kolem. Je jenom on a knížka. Vpíjí se do ní, vzrušeně hltá řádky, věty a kapitoly. To knížky moc dobře vědí, jsou rády a těší se na každý hřejivý dotyk majitele. Nesnášejí, když se musí jenom tak povalovat na polici a závistivě se dívat, jak se ruka nenatahuje po ní, ale její sousedce. Ale vraťme se zpět do knihovny, protože tam jsou těch knih tisíce. Prstem přejíždím poličku s cedulkou „W“. Zastavím se u knížky ve staré, zažloutlé vazbě, ale to vůbec nevadí, protože pohádkám z knihy Fimfárum se budu smát vždycky. Přecházím k písmenu „R“, natahuji se pro Harryho Pottera, protože vím, že jeho dobrodružství bych mohla číst pořád dokola a nikdy by mě nepřestala bavit. Je pozdě a já odcházím s neznámou knížkou v ruce a vím, že čeká, až ji otevřu. Ale nechci ji nechat dlouho čekat. Tak se připravuji na cestu za neznámým dobrodružstvím s dekou a lampičkou, mými věrnými společníci.

B. Škařupová, 9.tř.

V zahradě

Zahrada, na jejíž půdu lidská noha léta nevkročila, připomíná spíše procházku pralesem.

Uprostřed této zahrady se nachází stará lípa která jistě přežila lidské pokolení. Lípa každý den vypráví různé příběhy, a proto se vždy večer kolem ní sejde mnoho posluchačů. Jedním z nich je krásný sádrový trpaslík. Tento trpaslík den co den obchází zahradu a hledá poklad. Našel již mnoho pokladů například: knoflíky, hřebíky, rozbitou panenku, starou botu a další „harampádí“. Kvůli svým kladům se často hádá se strakou, která mu vše odnáší do svého hnízda vysoko na stromě. Častým nezvaným hostem, jako na každé zahradě, je krtek. Trpaslík ho ze zahrady vyhání, ale krtek mu vždy řekne, že staví metro, a nedá se odradit. Chudák trpaslík pak musí všechny krtince zahrabovat. Práce mu lépe jde od ruky, když si zpívá s ptáčky v korunách stromů. Květiny a stromy v zahradě žadoní po vodě, protože déšť se zapomněl asi někde v horách. Trpaslík zahnal květinám žízeň a musí se vrátit na původní místo ve skalce. Předtím, než usne, se zaposlouchá do vyprávění moudré strážkyně.

A. Fabiánová, 9.tř.

Roman Golda, 8. třída

Videčská zvonice

V naší valašské vesničce Vidče máme pouze dvě kulturní památky.

Tou první je krásný novogotický kostel zasvěcený sv. Cyrilu a Metoději. Druhou památkou je stará dřevěná zvonice. Zvonice pochází z 18. století. Původně stála za hostincem U Hanáčků. Tam však chátrala, a proto byla roku 1975 opravena a přemístěna na důstojnější místo hned vedle farního kostela. Zvonička má jednoduchý, čtvercový kamenný základ. Na tomto základu stojí dřevěné trámy zaklesnuté do sebe, které jsou nadstřešené šindelovou střechou. Ochranný nátěr jí propůjčuje tmavě hnědou barvu. Ze střechy vybíhají dva pevné, velké trámy, které tvoří nosnou konstrukci pro zavěšení zvonu, ale i pro malou stříšku.

Každý týden v neděli, když procházím z kostela na hřbitov, na mě naše videčská zvonička dýchá jakoby ozvěnou života našich předků, kterým tato zvonička sloužila a symbolizovala kus domova.

Věra Kubějová, 9. tř.